

Dúdogatok

Vándorlegény a téli ködben,
- Mert köd előttem, köd mögöttem -
Az ország útján baktatok tova,
Az Isten tudja meddig és hova?

Az Isten, az még nem hagyott el,
Hitem egészen nem fogyott el,
De jaj, reménység nincs már rég velem
S kifosztott még a régi szerelem.

Dúdogatok, de csak magamnak
S nótáim, mint pópista varjak
Szállanak élet és halál felett,
Fekete varjak, szürke fellegek.

Vándorlegény a téli ködben,
Sok csárda alszik már mögöttem,
Egy útonálló majd csak rámtalál,
Öreg zsvány, vén cimborám, Halál!

Ady-mécses

A sírod körül gubbasztunk sötéten,
Virrasztunk a vak éjben s hallgatunk,
Kísértenek az új és régi rémek
És némaságunk legméltóbb dalunk.

Csak verseid suttojzuk néha fájva,
Hogy érezzük, volt egyszer élet itt
És higgyük, hogy nem sírtál tán hiába,
Hogy valahára megvirrad megint!

Negyven évvel

1

Ó asszonyom, ki csókot, lelket adnál,
Hiába vártalak egy életen,
Én szomjamat oltottam több pataknál,
De te volnál a tenger, végtelen,
Én lelkemet kínáltam több kalandnál,
De lelkem lelke, nem jöttél velem.
Ó asszonyom, még tavaszok lehetnek

S te nem fogsz jönni semmi kikeletnek
Új balzsamával: a sírom felett
Kihajtasz tán, mint nefelejcs, lehet!

2

Már jubiláljak? Eddig jajgatott csak
Fajtam s magam sorsán e méla dal,
És engemet sohase pártfogoltak
Drága urak és olcsó diadal.
Már jubiláljak? Én bíz azt tudom csak,
Hogy negyven éve vagyok már fiatal!

A régi víz felett

A tele hold, az ősi tele hold
Áll fönn az égen, mint nyájas herold,
Áll mosolyogva vén Tiszánk felett,
Mint visszatérő tavasz-izenet.

A vén Tiszán át húznak madarak,
Mint egykoron nyilak a nap alatt,
Kelet felől Nyugatra mennek ők
És ők is boldog tavasz-hirdetők.

S a parton állok, mint a jegenyék,
Öreg fa én, ki negyven éve, rég,
Kinőtt e földből s vész és gyász felett
Fiatal nedvvel tavaszt hirdetett!

Az Isten malmái

Az Isten malmái
Örölnek csendesesen,
Zeng, zúg a végtelenség,
Halál és Szerelem,
Földön hadak robognak,
Kométák az egen.
A plánták egyre nőnek
S hervadnak rendesen,
A néma temetőkben
Ragyogva s jeltelen
A sírok sokasodnak,
Tavasz lesz egyre fenn,
Gyümölcsei az ősznek
Rothadnak redvesen,

Annát tegnap szerettem
S felejtem szüntelen,
Nem vérzik már piroslón,
Fehér bimbó sebem,
Magam is rögbe térek,
Belőlem fű terem,
Felőlem soha többé
Nem fogtok hallani,
Örölnek csendesen tovább
Az Isten malmai!

A szegedi boszorkányok

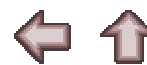
Az erdő, melyben égettétek őket
Dárdás polgárok, már régen kivágva,
Egy-két nagyon magányos, nagyon árva
Nyárfa kesergi még a tűnt időket.

És ők, akik itt tűzben hamvadoztak,
Rég por és hamu már, elegy a földdel,
Mely tavaszonta frissen újra zöldel
És édes álmot ad a vándoroknak.

A boszorkányok többé nincsenek,
Szemük tűzvésze már nem incseleg,
Szavak bűbája rontást nem terem.

Csak néha, tele holdas éjeken,
Mikor rügy pattan s árad a folyó már,
Álmában borzong és fölbúg a polgár!

Emese álma

Ázsiai sátor mélyén,
Ázsiai éjek éjén,
Hulló csillag fénye mellett
Álmodott Don vize mellett.

Szépnyánk volt, sorsok anyja,
Álmodott föl-fölriadva,
Megborzongott babonázva,
Ázsiai éjszakába.

Szíve táján a jövőndő,
Lelke mélyén ősi erdő,

Napnyugatra terjedendő,
Melynek méhe sohse meddő.

Álmodott és látta kéjjel,
Ágyékából messze, széjjel
Hódító folyam dagadva
Mint rohan borús Nyugatra.

Népek útján büszke haddal
Söpri gátját diadallal,
És föléje vén turulnak
Védő szárnyai borulnak.

És az álom egyre mélyebb,
Mélyebb, szörnyebb és sötétebb,
Ősi folyam vérrel árad
S égis nyúlnak szolgagátak!

Álom, álom, terhes álom,
Messze ázsiai tájon,
Mikor érsz már boldog véget
Anyáálma Emesének?

Magyar mezítlábas

Egy szabad még: a sóhajtás,
Szomorú sor, ugye pajtás?
Régi zászlónk rongyos, sáros,
Rajtunk tenger komiszáros.

Régi csárdánk csupa rom már,
Más határban jó Fakónk már,
Magunk ülünk fázva, fájva,
A magyar siralomházba.

Borunk fogytán, dalunk fogytán,
Régi kedvünk mese volt tán,
Régi hírünk szélbe szórva,
Idegeni szérún polyva.

Hej, kenyeres, ha még egyszer
Föltámadnánk napkelettel,
És halálos, hősi tettel
Sírba dőlnénk - becsülettel!

Prológus

*a Fehér galambok fekete városban című
Lóth Ila filmhez*

Kedves közönség, fáradt emberek,
Szomjas szívek, ide figyeljete!
Igaz mesét mond nektek ma a film,
Mely száguld vágyak, álmok szárnyain,
Igaz mesét mond és magyar mesét,
Sőt pestit és mait: a szürkeség,
A nyomor és gond városába visz,
Hol megterem a szív virága is.
Igaz, hogy sokszor feketére fest,
De szép s jó is tud lenni Budapest.
Fekete város ormai felett
Fehér galambok is keringenek,
Lemondó jóság, mely tűr csendesen,
Hűséges és győzelmes szerelem.
Mert magatokról szól ez a mese,
Hétköznapiokról, amely fekete.
És reményükről, amely hófehér,
Mert lesz még egyszer szőlő, lágy kenyér.
A szent magyar szegénység ünnepe
Eljő s valóra válik a mese!
Most könny pereg még, míg a film pereg.
De várjatok hittel s reméljete.
És addig is, míg álom nyit s virág,
Fogadjátok jó szívvel Lóth Ilát!

Lámpások

Emberszemek, ti lángok a sötétben,
Kis tolvajlámpák és nagy fároszok,
Botorkálva az éjből örök éjbe
És dalt dúdolva, rátok gondolok.
Egy zöldes fényre, amely annyiszor vont
Borús mámorba tavasz-esteken,
Mint pillangót a tűzbe furcsa hóbort:
Lidércem lángja, nem gyúlsz már nekem.
És gondolok egy tiszta, kék világra,
Mely nefelejcsként mosolygott reám,
Apám szemére: áldott, régi lámpa,
Melytől kitarult száz gyermek Szezám!
És gondolok a hú anyai mécsre,
Mely virasztott fölöttem éjeken
S a lázam leste aggón és remélve,
Ó, ez a fény volt glóriám nekem.
És gondolok sok lámpásra, mely orvul
Kacsintott rám és zsákutcákba csalt,

Sok gyűlölséges lángra, mely a bosszú
Olaján égett, sok dölyfös paraszt
Tekintetére, aki úri göggel
Nézett le, mint valami idegent,
Engem, ki nyirkos és sötét ködökben
Világokat gyújtottam s hiteket.
Sebaj, elmúlnak egyszer arcaik,
Ők elalusznak gyorsan és örökre
S én tovább látom, lenn is, a rögökbe
Egünk örök, testvérlámpásait!

A gyászmagyarok

Nyugatra ők nem mentek szívesen.
Kelet elég bort és rózsát terem.
Idegen földön halni nem öröm
És verekedni csak örökösön.

Szerették ők a szép szemek tüzét,
Mely élet forró fényét hinti szét,
Szerették ők a csillogó kupát,
Mely vágyat ébreszt és mely álmot ad.

Harcoltak, mert így mondta a vezér,
De nem tudták, hogy kinek és miér?
S hogy a seregnek gyászos vége lett,
Hát ők megmentették az életet.

Fülük levágva, orruk csonka, jaj,
Fogadja őket átok és kacaj,
De Isten napja süt még rájuk is,
De van még nekik új nótájuk is

És mind a hét Lázár szegénye lett
S végig szerette e zord életet
És énekelte: élni, élni kell
És csonkán, bénán is remélni kell!

A tápai Krisztus

Az ország útján függ s a földre néz,
Arcán szelíd mosoly a szenvedés.

A falu népét nézi csöndesen,
Amint ballagva munkából megyen.

Az ősi népet, mely az ősi föld
Zsellére csak és várja az időt,

Mikor saját portáján úr leszen,
Mikor az élet néki is terem.

A magyar Krisztus, a falusi szent
Hiszen nekik is megváltást izent.

Olyan testvéri áldással tekint
Felénk és biztatja híveit.

Feje fölött a nyárfa is magyar,
A fecske is és egy a zivatar,

Mely őt paskolja s a falut veri
És folyton buzgó őt szent sebei

Nem a magyarság sorsát hirdetik?
És ki segít már, ha ő sem segít?

Testamentom

Szeretnék néha visszajönni még,
Ha innen majd a föld alá megyek,
Feledni nem könnyű a föld ízét,
A csillagot fönn és a felleget.

Feledni oly nehéz, hogy volt hazánk,
Könnyek vizét és a Tisza vizét,
Költők dalát és esték bánatát:
Szeretnék néha visszajönni még.

Ó, én senkit se háborítanék,
Szelíd kísértet volnék én nagyon,
Csak megnézném, hogy kék-e még az ég
És van-e még magyar dal Váradon?

Csak meghallgatnám, sír-e a szegény,
Világ árváját sorsa veri még?
Van-e még könny a nefelejcs szemén?
Szeretnék néha visszajönni még!

És nézni fájón, Léván, Szigeten,
Szakolcán és Makón a hold alatt,
Vén hárs alatt az ifjú szerelem
Még mindig boldog-e és balgatag?

És nézni: édesanya alszik e
S álmában megcsókolni a szívét
S érezni, most is rám gondol szive:
Szeretnék néha visszajönni még!

Önarckép, 1923

Tavaszon, nyáron, őszön és telen túl,
Már mosolyogva nézem az eget,
Melyen a régi vészek dühe nem dül
És ezer fénye hívón integet.

Derűs, szelíd és örök magyar ég ez,
Nem ér idáig rom és hervadás,
Időtlen emlék és jövő remény ez,
Fordulj felé csak, csüggedt csillagász!

Lenn kavarog még a por és az átok,
Véres szüret volt és a vad vadászok
Még mindig egymást lesik, kergetik,

Én nézem, hogy az ősi, égi puszták
Pásztortüzeiket bízattva gyujtják
És várom, amíg megvirrad megint.

Angelus

Mária, májusi esték
Asszonya, mennyei fény,
Míg örök éjbe sietnék,
Megtérek szívedhez én.
Megtérek, méla eretnek,
Tékozló, árva fiú,
Látom e földi tereknek
Minden szerelme hiú.
Mert csak te vagy a rózsza,
Ki itt örökre virul,
Álmok dávidi tornya,
Mely porba sohase hull!
Te vagy a csillag egünkön,
Mely ezer éve borús,
Mária, te vagy a pünkösöd
Pálmája, dicskoszorús!

A költő

Öreg kolostorok mély árnyán kispapok
Tömjénes bánata: én testvéred vagyok.

Ifjú rebelliók friss barikádjain
A megváltó igék: nekem rokonaim.

Mélységes pusztaság éjén a meztelen
Jegenyék zokogó panasza egy velem.

Haragvó óceán dereglye-élein
A bolygó Elm tüzek tűnő testvéreim.

Az én fohászomat kongatja a harang
S honvágymat viszik a vándor madarak.

S melyeknek fénye már halott úrból ragyog,
Rokonaim a rég kiegészített csillagok.

Múltak, jövők között állok epedve én,
Heraldikus talány a Mérleg közepén.

Imádság

Szeretlek forrón, mint eddig soha,
Te mindig áldott, mindig mostoha
Élet!

Szeretlek fájón, égőn, mint a seb,
Minden gyönyörnél mélyebb, édesebb
Halál!

Szeretlek boldog és reménytelen
Halálos vággyal én egyetlenem,
Isten!

Az utolsó magyar

A világ nagy vihara orgonál,
Tán trombitálnak már az angyalok,
Sötét pokolban vígan áll a bál,
Utolsó csillag hullóban ragyog.

A kertben még egy késő rózsza nyit,
A szívben még egy késő nóta szól,
Sáskák lepik a Tisza partjait,
A jegenye derékig meghajol.

Üvöltenek az idegen hadak,
Hajrá, utolsó torra, vad vadász,
Zord jég paskolja a kalászkokat,
Az örök télnek szele vihorász.

Véremmel már csordultig a pohár,
Könnyemtől már kiöntött a Maros,
Itt állok, tépett pogány áldozár,
Föl, az utolsó áldozásra most!

Egy máglya kell, hogy rajta vesszen el
Minden, mi szép volt, ép volt és igaz,
Hogy az egekbe menjen füstje fel,
Ne szeplőstse soha földi gaz!

Nagy harcok kardja, csaták kürtje, mind,
Száz szent koboz, írás, örök erők,
Örök igék, magyar szentségeink,
Ne bántsanak bitor szentségtörők!

Lobogj az égbe máglya, égi láng,
Ti angyalok, csak trombitáljatok,
Te Bárány, ítéld meg e rongy világ
Minden bűnét s a remegő gazok

Lássák, hogy támad a tűzből örök
Új ifjúsággal, élve, győzve ő,
A halhatatlan, százszor meggyötört
És áldott szűz, a magyar őserő!

Kérdések

Az éveket, a messze, messze szálló
Szép éveket, Uram, ki hozza vissza?
Vagy várja őket örök kikelet?

Szerelmemet, a messze, messze illant
Szűz csodaszarvast, Uram, hol lelem meg?
Vagy várja őt is egy örök csalit?

A bánatot, a messze, messze elment
Szent felleget, Uram, hol látom újra?
Vagy várja őt is örök üdv ege?

Az életet, a messze, messze tévedt
Víg életet, Uram, még megtalálom?
Vagy tán a Fájdalom csak az örök?

Július 31

A mennybe ment ő
És szíveinkbe,
Örökkön itt él
És mindenütt.
Ahol szabadság
És szerelem van,
Ez örök vándor
Odataál.

Ahol bilincs csörg,
Ahol acél cseng,
E Szabadító
Ott megjelen.
Villámba fénylik,
Rózsába nyílik,
Övé az ég és
Övé a föld.

Ha minden elvesz,
Ha minden ellen
És ő velünk van
S mi véle tartunk,
Csak győzhetünk!

A várta

Fölégettem az összes hidakat,
Egyedül állok örök ég alatt.

Nem kell a kincs és nincs már szerelem,
Csak a magány s szegénység van velem.

Nem lázadok már és nem álmodom
És nem sírok a földi romokon.

Meghaltam sokszor és nem élek én.
De mindeneknek bánata enyém.

Jövő minden reményét ringatom,
Mint a vihart és fészket a falomb.

Így állok örök békeességbe már
S az Istent várom, aki földre száll.

Temetők

Szeretem és keresem őket,
A gyönyörű, víg temetőket.

Mert csak az élők sírnak, búsak,
A temetők mind koszorúsak.

Ott a virágok dúsan nőnek,
Poraiból a szeretőknek.

A ciprusok úgy integetnek:
Térj meg közénk, fáradt eretnek.

A gondolat itt sarut oldva
Fölnéz a hívó csillagokba.

Királyi bíbor itt elvásik
És rongy lesz a föltámadásig.

Szeretem és keresem őket,
Az igazságos temetőket.

A sírokon úgy elmélázom,
Mint nyájai fölött a pásztor.

És furulyám szelíden várja,
Míg szól az angyal trombitája.

Én Istenem

Nekem te nem vagy messze, égi bálvány,
Siketen, zordon trónoló Nagyúr,
Előtted állok én kifosztva, árván
És boldogan, ha ég viharja gyúl.

A földiek nekem nem ártanak már
S az égiek testvéreim nekem,
Viharodnak palástját áldva add rám
S villámodat érezzem szivemen!

Ó, gyújts ki engem, mint szent jegenyédet,
Hogy égve égjek s a mély éjszakát
Mint áldozati láng ragyogjam át.

Mert égve égni: ez a földi élet
S beléd hamvadni boldog epedőn,
Mint kísértet hajnalkor temetőn.

Alkony a Tisza hídján

E nagy nyugalmat és csöndes derűt
Szeretném elvinni, ha megyek,
A nap korongja már tengerbe tűnt,
De fénye még a felhőkön remeg:
E búcsúzó fény éljen boldogan
S szelíden a szívemben, ha megyek
És minden bánatom oly nyomtalan
Suhanjon az éjbe, mint e fellegek!
Most, hallga, a ligetben egy madár
Dalolni kezd és egy tücsök vele,
És velük énekel a méla táj:
Magyar mezők alkonyi éneke!
Ó, így zenéljen emlékem tovább
E csöndes rónaságon, ha megyek
S mint csillagfény az alkony bíborát,
Ragyogja túl e vérző életet!

Óda Germániához

Midőn szerencséd harci csillaga
A firmamentum ormain delelt
S négy nagy világot vertél győzedelmes
Marsoddal s hitték: minden a tiéd,
Én nem daloltam rólad éneket,
Én Catoval a győztes istenek
Helyett az elbukó ügyet segítém:
A szabadság és szeretet ügyét!
De most, mikor letépett koszorúddal,
Vérző fejeddel és sebzett szíveddel
A porba verve csillagokba nézel
És hittel, mely sziklákat hengerít,
Reménnyel, mely hős sírokon terem
És szeretettel, mely legyőzhetetlen,
Tovább küzdesz, dalolsz, vered az üllőt,
A nagy jövő zenéjét zengve rajta,
Most, hogy a szellem és az akarat

Titáni műhelyébe visszatértél
S dicső dacod kohóján a tüzet
- A tudomány, a munka vesztalángját -
Versenyt szítod: fogadd a bús magyarság
Hű énekes fiának himnuszát,
Jövő dalát világgá hirdető
Nagy egyetértés és szent ellenállás
Kettős vértjébe vont Germánia!
Légy példa nekünk, hívó, biztató,
Hogy fáklyád fényinél riadva lássa
E pártos és hittelen magyarság,
Hogy váltság és szabadság merre int
S a legyőzöttek üdv és győzelem!

Szerelem

Szép, ősi szó, mámoros messze illat,
Távoli akkord, fájó és örök,
Beárnyékozod borús álmainkat:
Égi követ liliomok között.
A végzet voltál veszített ifjúságom
Szent tavaszában: élet és halál,
Bús életem és gyönyörű halálom
És elhagyál!

Emlékezem reád vigíliákon,
Könyvek és könnyek és borok között,
Ha elkerül a béke és az álom
S az elmúlás rút váza rám zörög.
Emlékezem és nem fáj már az élet,
Emlékezem és nem fáj a halál:
Szelíd arkangyal, nyilad erre téved
És eltalál!

Ének Kőrösi Csomáról

Székely hegyekből messze Ázsiába,
Az őshazába vándorolt ki ő,
Feje felett a vén, szent Himalája,
Tán öregebb, mint maga az Idő.
Ott róta a betűket és kereste
Puszták homokján vérei nyomát,
Meglátogatta ínség, balszerencse,
De ő csak várt és vándorolt tovább.
A régi hon új fényre földerült már,
De ő nem tudta, ő a múltba ment,

A hegyre tartott, hol örök derű vár
És egyre telt, csak telt a pergament.
Az indiai herceg lőn a társa,
A szent királyfi, a nagy nyugalom,
Úgy nézett vissza a letűnt világra,
Mint ősszel a tavaszra a falomb.
És ahogy egyre gyűltek ráncra ráncok
És gyászra gyászok, ő békélve már
A homokórát nézte, mely az átok
Percét számlálja, míg minden lejár.
Az őshazát nem lelte és az újat
Nem látta többé, nincs már vigasza.
Öreg magyar, örök magyar, ki tudja,
Nem egy hazánk van-e: örök haza?

Árvaságom

A tót faluban, ahol egyszer éltem,
Ha élet az, hogy napra nap megyen,
Az ablakomból a kis közre néztem,
Hol tehenek ballagtak estelen.

A tót pásztor egy furcsa furulyát fűtt,
Mely bánatosabb volt, mint életem,
A tehenek keresték már a vályút,
Hol esti csönd és békesség terem.

Egy mindig elmaradt a csorda mellett,
Magányosan jött, mint a mélabú,
Megállt az ablakomnál s betekintett,
Kérdezte: ki e rokon bánatú?

Szemében oly testvéri fájdalom volt,
Néma panasz és szótlán gyötirelem
S kolompja oly mélyen borongva bongott,
Mint pusztai honvágtyól énekem...

A Tiszánál

Te még enyém vagy és enyém maradsz.
A földemet elvették, de vizem még
- Vér és könny úszik benned s annyi emlék -
Híven kitartasz, mint a gyász s panasz.

Te még enyém vagy és velem haladsz...
A házamat elvették, drága társam

A búcsúzásban és a bujdosásban,
Velem maradsz te és magyar maradsz!

Te még enyém vagy és testvér velem.
Az emberek oly messze, messze estek.
Az emberek ma nem minket keresnek,
Mi dúdoljunk s haljunk meg csendesen!

Képzelt utazás Váradon

Az álom vonata befűtve,
Már indul ködön, síron át,
A zord jelenből menekülve
Keresi elhagyott honát:
Megy, zakatol a drága múltba,
Mely északfényvel várja már,
Ó, régi versek háborúja,
Száz égbenyúló - kártyavár!

Megyünk, poroszkálunk az éjben,
Várad szent éje, mámoros,
Fölzendül vén ivók zenéje,
Hol a magyar bánat toroz.
Adyval állunk ősi vártán
S új barikádon: dúl a harc,
S a fajtánk balga pusztulásán
Jövőbe sír az új panasz!

És Léda jó és Anna is vár
S borunkban könny és vér ragyog,
Álmunk dicső és sorsunk hitvány,
Költők vagyunk mi s magyarok.
A temetők megállj-t riadnak,
Fejfák között visz már csak ut,
S vonatunk véres virradatban
Egy óriás, bús sírba fut!

Epitáfium

Nem jártam én Párizst soha
És Velencében nem szerettem,
Magyar tájak pora, moha
Temetett el szép lassan engem.

Nem láttak márvány paloták
És nem hódoltak úri népek,

Szűkös sikátorok során
Hirdettem hittel én a szépet!

A jegenyék testvére én,
Zokogtam a magyar viharba
S a hant alá úgy térek én,
Mint a mag, mely kihajt tavaszra!

Őszi stanzák

E bárányfelhők a lágy esti égen,
E boldogan és búsan lebegők,
E szelíd nyájak örök, messzi réten,
Oly ismerősök, oly kedvesek ők.
Szokolca dombján őket néztem egyszer,
Mikor szerencse s Anna elhagyott,
Őket vigyáztam és őket szerettem,
Ők voltak akkor a hű bánatok!
Mi fáj ma úgy, mint soha, soha régen,
Mi bánt ma úgy e fázós, őszi éjen?
Tudom, tudom: ők mind a régiek még,
De ifjúságom már csak kósza emlék.

E teli hold fényében földeregő
Csöndes kis utcát ó be ismerem.
Emlék kísér itt, múltakból kizengő
Sok régi emlék ballagdál velem.
Egy csók zokog, egy dal sír, egy búcsú szól
És nem tudok megválni tőle még,
Egy verset próbálok dúdolni újból
És keresem elfáradt ütemét.
Hajam derére tűz a hold ezüstje,
Bágyadtan száll egy kémény szőke füstje:
Tudom, tudom, a varjak mind belepték
Múlt ifjúságom tarlott téli kertjét.

Annának

Az őszt teríti dús, rőt szőnyegét
A nyár halott vállára csöndesen.
Én kedvesem, én hűtlen kedvesem,
Te hallod-e a hervadás nesztét?

Hajadnak bársonyát zilálja-e
Az elmúlásnak dúdoló szele

És a halál hűvös lehellete
Az ajkad bíborát csókolja-e?

Vagy rajtad nem fog a szörnyű varázs,
Mely minden szépség átka erre lenn
S megvéd minden rontástól énekem,
Ez örök vágyból szőtt tündérpalást?

Szigeti emlék

Az ifjúságból
Két gyönyörű zöld szem ragyog,
Mint a reménység,
Mely régesrégen elhagyott.

Nem énekeltem
E két szép szemről éneket,
De tiszta fényük
Titkon sokszor melengetett.

Mint jelzőlámpák,
Jövőbe hívtak boldogan,
De én megálltam
És élet és üdv elrohan.

Majd lenn a sírban
Tudom, e két zöld fény lobog,
Az ifjúságból
Föltündöklő szemaforok!

Új vallomás

Minden szerelmet, amely bennem égett,
Mint égi tűz és kárhozati láng,
Melytől kigyúltak bennem messze fények
S ragyogtak földi fároszok gyanánt,
Minden szerelmet most rád pazarolva
Szeretlek nép, munkás és szenvedő,
Te vagy reményem óriási tornya,
Mely mélységekből az egekbe nő.
Te vagy egyetlen és végső szerelmem,
Minden nyaramnál forróbb hevületben
Ölel dalom és csókol énekem,
Anyám te vagy s te vagy a gyermekem!

Minden gyűlölség, amely bennem égett,
Mint ifjú vadság és mint férfi gög,
Mely boldogított, mint a drága mérgek
A mámoros ivót, halált hívót,
Minden gyűlölség szálljon most felétek,
Kik a szabad jövődöt félitek,
Kik renyhe jólét párnáin henyéltek
S tagadjátok az egyetlen hitet:
Hogy szent az élet és hogy szent az ember,
Ki jövőt épít, mint korállt a tenger,
Ki a sötét odúkból fényre vágyva,
Majd győzni fog a földön nemsokára!

Tápai lagzi

Brummog a bőgő, jaj, be furcsa hang,
Beléjekondul a repedt harang,
Kutyák vonítanak a holdra fel,
A túlsó parton varjúraj felel.

Brummog a bőgő, asszony lett a lány,
Az élet itt nem móka s nem talány,
A bort megisszák, asszonyt megverik
És izzadnak reggeltől estelig.

De télen, télen a világ megáll
És végtelen nagy esték csöndje vár,
Az ember medve, alszik és morog.
Benn emberek és künn komondorok.

Brummog a bőgő, elhervad a hold,
Fenekig issza a vőfély a bort,
Már szürkül lassan a ködös határ,
És a határban a Halál kaszál...

Betlehem

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
Ki Betlehemben született ez este,
A jászol almán, kis hajléktalan,
Szelíd barmok közt, édes bambino,
Kit csordapásztoroknak éneke
Köszöntött angyaloknak énekével.

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
Hogy anyja az Úr szolgáló leánya

És apja ács volt, dolgozó szegény.
És nem találtak más fődélt az éjjel
A városvégi istállón kívül.

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
Kit a komor Sibillák megígértek,
Kit a szelíd Vergilius jövendölt
S akit rab népek vártak, szabadítót.

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
A betlehemi kisded jászolára,
Amely fölött nagyobb fény tündökölt,
Mint minden földi paloták fölött.

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
Augustus Caesar birodalma elmúlt,
Az ég és föld elmúlnak, de e jászol
Szelíd világa mindent túlragyog.

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
Ki rómaihoz, barbárhoz, zsidóhoz,
A kerek föld mindegyik gyermekéhez
Egy üzenettel jött: Szeressetek!

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
És hallgassátok meg az angyalok
És pásztorok koncertjét, mely e szent éj
Ezerkilencszázhuszonháromeves
Távolságából is szívünkbe zeng.

Ó emberek, gondoljatok ma rá,
S gondoljatok rá holnap és minden áldott
Napján e múltó életnek s legyen
A betlehemi énekből öröm,
A karácsonyi álomból valóság
És békessége már az embereknek!

Terzinák

Oly őszinték az őszi temetők,
Fekete hantok és fehér keresztek,
Egy kis gödörbe hívnak csendben ők.

Még benned ostoba hír vágya reszket
És gyönyör láza, mely, ha este lesz,
Csak magasabbra száll, mint a betegnek.

A temetők, a könnyes és deres
Szép temetők anyai csókra hívnak,
A bús rögök azt suttogják: szeress!

Lehull az égről egyszer mind a csillag,
Te is lehullasz, tékozló fiú
És vége lesz a rímnek és a kínnak.

Hiába, minden vergődés hiú,
Mert minden útunk erre tér meg itten,
Hír, kincs, üdv, gond, kéjvágy és honfibú:

Egy tenger, egy gödör vár rád: az Isten!

Szabadkai emlék

A szép, bús Szegeden születtem,
De a dajkám dala felettem
Szabadkán hangzott hajdanán.
Szabadka, víg, dalos tanyám,
Gondolsz-e néha a szegény
Két kis gyermekre, aki felnőtt
És nézi, nézi még a felhőt,
Mely felőled jön és feléd megy.
A két költőre, aki téged
Örökre emleget, szeret
És rímbe róttá rég neved?

Japán módra

A sóhaj és a felhő összeérnek
Valahol szűz magasban csendesen -
S a felhő szól: én szomorú fivérem,
Ölelkezzünk a tündöklő egen!

*

A rózsák és a vágyak haldokolnak,
Ha jó a két kertész, a tél s halál -
S a rózsák szólnak: ott leszünk maholnap
Az égi kertben, hol örök a nyár!

*

A tengeren eltűnnek a vitorlák
S a fellegek eltűnnek az egen.

Van valahol egy tenger és egy ország,
Mely vitorlátlan és felhőtelen.

Akarat

Az újszegedi erdőben, avarban
A fűbe fekszem s nézem az eget.
Ilyen kék nem volt soha még s alattam
Oly bíborak se a falevelek!

Harkály kopácsol és rigó rikkant még
És a nap hervad, hervad nyugaton,
Ha most szelíden én ez őszbe halnék,
Fejedelmi volna ravatalom!

De jaj, még élek és még élni vágyom,
Botor, bolond vággyal, mely élni fél,
A falevél, mely finom ívbe rám hull,
Megnéz utolszor és jaj, elítél!

